

[Statsministeren.]

den foreliggende sag er rettet til et af børneværnets egne medlemmer, mener jeg ikke ændrer noget i sagen.

Der er jo, som det formentlig er bekendt, en almindelig adgang til at påklage sådanne beslutninger. Statsministeren er i den sag ikke nogen appelinstant, men jeg kan sige, at regeringen ikke finder anledning til at iværksætte en nærmere undersøgelse af baggrunden for den beslutning, der her er tale om.

Jeg bliver desuden i et tillægsspørgsmål spurgt, om jeg finder den afgørelse rimelig. Jeg må sige, at det er ikke mig, der kender alt om denne sag. Jeg har ikke tilstrækkelig detailviden til at kunne tage stilling til den. Det er børneværnets afgørelse. Jeg må gå ud fra, at børneværnet har vægtige grunde, og at det derfor set ud fra disse grunde er rimeligt at gøre, som man har gjort. Det er, hvad jeg kan svare hr. Arentoft.

Arentoft (FP):

Statsministeren sagde, at børneværnet havde denne kompetence, når det skønnedes nødvendigt, og at det ikke kunne påklages til statsministeren som appelinstant, og at børneværnet altså finder denne afgørelse rimelig. Jeg er ked af at måtte sige, at jeg ikke er helt tilfreds med statsministerens svar, for statsministeren har jo netop på regeringens vegne udtalt sig både til pressen og til tv, netop fordi så mange ministerier er indblandet. Så sent som i Berlingske Tidende for i dag står der, at der imellem statsministeriet, udenrigsministeriet og socialministeriet og justitsministeriet skal arbejdes sammen omkring Vietnambørnene. Derfor står statsministeren som regeringens talsmand, og derfor har jeg henvendt mig til regeringschefen i dette spørgsmål. Der et godt gammelt ord, der siger, at hvis man vil have noget igennem, skal man henvende sig til toppen, og det er det, jeg har gjort. Hvis ikke statsministeren mener at kunne gøre det nu, vil jeg bede om, at statsministeren har det liggende i baghovedet og måske på et rimeligt tidspunkt finder anledning til at gribe ind.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Henning Philipsen* (SF) til finansministeren:

„Vil ministeren bekræfte, at han fra en række ministerier og statsstyrelser har modtaget forslag til midlertidige beskæftigelsesarbejder for arbejdsløse akademikere, og vil ministeren være villig til at forelægge materialet for folketingets arbejdsmarkedsudvalg?“

(Sp.m. nr. 422).

Finansministeren (Heinesen):

Jeg kan i anledning af hr. Henning Philipsens spørgsmål svare, at det er korrekt, at jeg har modtaget forslag fra en række ministerier om beskæftigelsesmuligheder, og jeg kan tilføje, at de er fremkommet på min foranledning på baggrund af, at jeg under overenskomstforhandlingerne i foråret 1975 lovede Akademikernes Centralorganisation at se på mulighederne for først og fremmest at konvertere deltidsstillinger og overarbejde til hele stillinger, og at regeringen i sine overvejelser ville inddrage problemet om arbejdsløse akademikere.

De fremkomne svar indeholder forslag om knap 400 midlertidige eller permanente arbejdspladser, og det er karakteristisk, at de i langt de fleste tilfælde vil indebære en udvidelse eller en styrkelse af styrelsernes almindelige arbejdsopgaver, og at de kun kan tilvejebringes ved, at der skaffes nye bevilninger. Det har altså under de politiske forhandlinger ikke været muligt at løse finansieringsproblemet, og jeg har på denne baggrund under drøftelse med Akademikernes Centralorganisation givet udtryk for, at de nævnte forslag ikke ville kunne imødekommes.

Men jeg vil gerne føje til, at vi arbejder videre, i øvrigt også sammen med AC, med at finde nye beskæftigelsesmuligheder ved konvertering af deltidsstillinger og overarbejde til heltidsstillinger.

Med hensyn til anden del af hr. Henning Philipsens spørgsmål kan jeg sige, at jeg naturligvis er helt indforstået med, at dette materiale tilgår arbejdsmarkedsudvalget, såfremt det ønskes.

Henning Philipsen (SF):

Jeg vil gerne takke finansministeren for svaret, og jeg gør det så meget mere, som